

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Stowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spať měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će

F.

Serbiske njedželske kopjeno.

Wudawa so kóždy sobotu w Šmolerjez knihicziščezetni w Budyšinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

17. njedžela po swjatej Trojizy.

Sap. št. 17, 16—31.

So bychu toho Snjesa pytali, hacž bychu jeho namafacž a namafacž mohli, — to je po Pawołowym přědowanju, w horkach naspomnjonym tekšće podatym, najwšchšchi nadawł a wotthknjenu kónz čłowškeho naroda.

S teho šebi wsni: 1. my dyrbiny Boha pytacž a 2. my móžemy Boha namafacž.

1. Pawoł krašne temple, woltarje a šwjeczata staro-šlawneho měšta Athena pschěhodžiwšchi bě so w duchu rošškobil wšchudže so pokasowazeho pschibóšstwa dla. Kaž porok klineži, hdyž s tajkeho šwjajeho šacžiščeža na Areo-pagušu psched šhromadženymi šwjaju rěč šapocžnje s tymi šlowami: „Wy mužojo Athenszy, ja widžu, so wy we wšchěch wězach jara pschibóšžy šče.“ To pak jow porok njeje, ale šterje pschipošnacže, kaž chžyl prajicž: Ja widžu, so so wy bohow jara bojicže! Wón wě derje rošdžělenje čžinicž mješ jich wopacžnej pschibóšškej šlužbu a mješ jich najšbóžnej myšlu. Pschecžiwu tamnej wujuje; hl. šcht. 29. Tutu šmě šhwalicž. Tamna je škludny pucž, po kotrymž Boha pytaju. So pak, hacž runje na wopacžne wafšnje, tola pschi wšchěm a we wšchěm šwjajim škludže pytaju, my šmemy šamo prajicž: Boha pytaju, to je jadřesčko wěrnosče, kiž w kóždej, tež w najšlupiškej pohanskej wěře tež. Šaj, šapochtoł móže so na jeneho jich poetow a jeho šlowo: „Wy šmy s jeho roda“ powołacž, so by jim wob-

šwědcžil, kažte poprawom škluboše pšnacže prawdy je s jich luda a ducha hižom wušchlo.

Ššnano je w Pawołowej myšli prajicž: Wy dyrbiny Boha pytacž, pschetož my šmy s Božeho roda abo, šchtož by to šamo bylo, my šmy po Božej podobnosčeji štworjeni. Wšchitko šhwata tam, s wotkelž je. Ščěžka běži do morja. Šwětka šendže a špadnje šašo. Čžlowjek je čžělo; wot šemje wšaty dyrbi so šašo do šemje wobrocžicž. Ale čžlowjek je tež dušcha. Kaž je wot Boha wušchlo, tak dyrbi so k Bohu wrócžicž. Šako šwjatosok šašon šteji na čžlowjestwje, jako žiwý pucžpokasat psched nim: Š Bohu! W šajkich šhujazyh a šimazyh šynkach je so tole šadanje, tole šedženje po Bošy wuprajilo w Šraelu, n. psch. w 42. psalmje: „Šako jelen jachli po šymnej wodže, tak šdychuje moja dušcha, Božo, k tebi. Mojej dušchi chže so picž po Bošy, po tym žiwym Bošy; hdy ja tam pschiudu, so ja Bože woblicžo wohladam?“! Pschecžiwu tole šadnje wazne štare wobšedžbowanje, so so šadny lud na šemi nadešchlo njeje, kiž njeby s najmješšcha špocžatki nabožiny měł. Šchtož čžlowjeka wššoko posběhuje nade wšchu štwórbu a wšchě štworjenja, njeje jeno rjanosčež jeho čžěla ani bohastwo jeho ducha, ale pschede wšchěm to, so je na to štworjeny, na Boha šebi myšlicž, k Bohu so modlicž, Boha pytacž. Pschecžiwu temu ničžo njewucžini nowe pohanstwo našchego čžafa, kotrež je so šřjedž šchecžijanstwa roššchěrało; se wšchěm šwjajim njeměrom a njewotpocžinkom, se wšchěm šwjajim honjenjom ša šklubami a wješelemi tuteho šwěta, se wšchěm šwjajim šabyčžom na žiweho Boha a špadnje-

njom do služby sachodnych, kniczomnych wězow je wono runje tať — jenož na drugi bok — wopokasmo, so słowo stareho zyrkwineho wótza płaczi: „Ty, o Božo, by nař k ťebí stworil, a našcha wutroba je nje pokojna we nař, doniž wotpoczjuje we tebi.“

Pytajće, dha namafacze.

2. Albo chzemy tym prawo dac, kotřiž mjenja, so je na tym dořc, Boha pytać, dořelž by jara nje wěste bylo, hacž je s zpla možno, Boha namafac? To řo nje stań. My bychmy czi najhubjeńřchi byli, dyrbye-li pytać, namafac pať nje mogli. Słódní bychmy byli, a žadny khlěb tu njeby byl, řo bychmy řo najědli; lacžni — a žana woda, řo mohli řo napicž! Ale džať budž Bohu! My možemy jeho namafac. Wón je řo řa to starať. Se starodawnych dnjow mamy jako Bože řlubjenje a ř dobom jako cžlowjetow řhonjenje: Sdyž budžecze mje ř zylej řwojej wutrobu pytać, dha chzu řo řa wam dacž namafacž, praji tón řnjeř.

Njeřamoliwmy řo ř nje wědomnořcžu. Na přeczeľniwe wařhnje, ř lahodnymi řlowami japořctoľ se řwojimi pořlucharjami řeczi a je hotowy přchidacž, řo je nje wědomnořcž wina, hdyž řu pytałi a tola nje namafali. Wón to řmě, kaž dže tež Petr k Židam dže řche: „Ja wěm, řo řcže to ř nje wědomnořcžu cžinili, jako tež wařchi wyřřchi“, a našch řnjeř a Sbožniř řam přjedny řa řwojich nje přeczeľlow ř řchžja přořchě řche: „Wótcže, wodaj jim; přchetož woni nje wjedža, řchto cžinja.“ Sdy bychy wjedželi, řchto cžinja, ludžo hacž do dženřniřcheho dnja nje mogli taťle po řwojich žadořcžach žiwi bycž, ale dyrbjeli wopomnicž, řchto řo k jich měru hodži! Duž pať tež widžimy, řo ř nje wědomnořcžu a wařhať bjeř řamolwjenja řhrěřcha. „Tať řo woni bjeř řamolwjenja řu“, w liřcže na Řomřkich ř pjera teho řameho cžitamy, řiž jow wo nje wědomnořcži řeczi. To tež ř teho wuřhadža, řo wón jow dale praji: „Něť pať přchifaže wón wřchudžom wřchitřim cžlowjetam, řo bychy pokutu cžinili.“ Pokutu! Duž je ř jich winu řo řtaľo, řchtož je řo řtaľo.

Sdyž pať ř jich winu, kať wjele bóle bychmy my bjeř řamolwjenja byli, kotrymž je wot maľořcže tón nje řnajomny Bóh, řtworiczel a řdzeržet řwěta, přchpowjedany a přched woczi řtajeny tón muž, w kotrymž je to wobřamknyľ, přchěř njeho řudžicž zply řwět ř prawdořcžu, jeho jenicžki narodženy řsyn, našchich duřchow wumožniř, a do wutroby wulaty řwjaty Duch, řiž do nař řlody wěru, řo nje bychmy řhubjeni byli, ale wěcžne řiwjenje měli. My dale tam a řem běhać nje řjebamy: hdy je našch Bóh? Bože woblicžo řo nam řwěczi w Jeřuřu řhryřtuřu. Tón je jařnořcž jeho krařnořcže a podobnořcž jeho bycža. A našcha wěra je wóćžo, kotrež jeho widži, ruľa, kotraž jeho dzerži, wucho, kotrež jeho řlyřchi, noha, řiž řa nim řlědži. řchto řo tať jara řtaramy a bojimy, cžeho dla řo řhroblischo a a řtrořchnischo nje bēdžimy w řpytowanju? Bóh je přchi nař tudy. ře wón přchi nař, řchto chze nam řchłodžicž? ře wón na mojej řtronje, dha je mi pomřane.

Boha pytać je řjane, Boha namafacž je řjeńřche, přchi Bořy řawořtać něť a do wřcheje wěcžnořcže je najřjeńřche. řamjen.

Z. w K.

Bóh je přchi nař.

řap. řl. 17, 27, 28.

Bóh wot nař nje je daloľo,
Wón je nam bliřko wřchudže;
A nam jeho woľo řhila řo,
řsmy tudy abo druhdže;
Wón je našch řiwjel, w kotrymž řmy,
W nim řiwimy, řo řibamy
Řaž řhy w cžerřtwěj wodže.

řy wuľki Božo wřchudžomny,
řy we njeby a w řwěcže
W tymřamym cžařu džeľawy,
řwěď wřcheho w hrodach, w hěcže;
řaj, twoja wřchudžomnořcž ta wě
řež řkutři tajne, řlowa wřchě
A do wutrowow hľada.

Wřcho horjo, kotrež cžiřcži nař,
ře tebi, řnježe, řnate;
řy widžisř řbožomnořcže cžař,
řež wóćžo řylřowate.

D řbožny třeřch, řo přchi nař řy
A my we tworej ruży řmy,
řež hdy řo njeby wóćči!

Duž njeboju řo nje řboža,
Sdy w cžěmny m doľe řhodžu;
Nje řane řtrachi nje řrařcha,
řso w duchu ř Bohom wodžu;
Řij jeho tón mje třeřchtuje,
Wřhať wón mi řtajnje k boku dže,
Nje jeho ruľa řita.

řa porno džeľcžu w bojořcži
řhzu přched nim tudy řhodžicž,
řo řwěczi jeho hnada mi
A Boži měř mohľ řłodžicž.
Wón řo mnu bē a wodži mje,
Duž wōřtanje tež w přchichodže
Mój Bóh řa cžař a wěcžnořcž!

K. A. Fiedler.

řwěďcženja wěry ře řtarych cžařow řřchěřcžijańřkeje zyrkwje.

(řo řtarych žóřľach podate wot M. w M.)

2. Wotpad a wobřtajnořcž přchi přchěřcžěhanju.

řyprian, řlawny wucžet zyrkwje něhdže 200 ľet po řhryřtuřu, w cžařu řtwawneho řhěžora Dezia piřche: řane přařhenje nje je, řo je doľhi měř řa to wot Boha date zyrkwinske cžehjenje a cžerjenje řchodu přchinjeřľ. Wřchitzy dachu řebi teho dla tež jeno přchisporjenje řamoženja naležanemu bycž. řola měřchnikow na nabožnořcži pobrařowawřche, pola zyrkwinsch řľužobnikow na wěrnej wěre, w řkutřach na řmilnořcži, we wařhnjach na řhutnořcži. — ř nje wěryjazy m mandželřtwa wobřamkowachu. Wjele biřkopow řo, řwoje bójřle řařtořňřtwa řanjerodžitřchi, poniži k řabjeranju ře řwětnymi naležnořcžemi. — Duž dha dyrbye řche tón řnjeř podležaju a řparnu wěru řažo pořtaicž.

Eusebius, řlawny řpiřacžet zyrkwinsch řtawisnow ř cžařa

Dezia a Diofleziana, kiž 300 lět po Khrystuſu poſlednje wulke pſchecſchjanje na ſchecſchjanow pſchuwjedže, piſche: ſako beſche khěžorowa wuſaſnja wuſchła, ſo wſchitzu (ſchecſchjienjo) ſtróžichu a wjele tych woſebniſchich wot nich hnydom. ſ hroſu tam džechu (pſchibójiſki wopor ſ ſnamjenju wotpada pſchinjeſeč), druſh, kiž w krajnej ſlužbje ſtejachu, buchu wot ſwojeho hamta wotwjedženi, ſaſo druſh wot ſwojich pſchuwuſnyh tam wlecženi. S mjenom ſawolani ſ nječſiſtym, njeſwjatym woporam pſchſtupichu, či jeni woblednjo a ſchepjetajo, niž kaž bychu chžyli woprowacž, ale ſami pſchiboham jaſo woporny ſtót ſo woprowacž dacž, taſ ſo buchu wot wokołſtejaznyh čžrjódow wuſmješchent: woni ſu pjecža ſ wobemaj pſchecbojaſni, ſ wumrjecžu kaž ſ woprowanju. Druſh dobrowólnje ſ woltarjam bežachu a njehanibiče wobtruczachu, ſo njeſku tež prjedy ſchecſchjienjo byli.

Tehdy jara wjele pſchedſtejiczerjow woſadom da je ſobu žaloſnje ſaſhadžecž a taſ napohlad kraſnyh bežerjow poſlicžejſche, njelicženym paſ wutroba je ſtyſkom ſproſtny a taſ hnydom pſchi přenim nabběhu podležachu. Sedyn bu ſjawnje pſched knježerja dowjedžent. Semu bu woprowacž pſchitaſane, a jaſo ſo pſchecžiwu, ſo poſtaji, ſo by ſo wuſwólčanu do powětra poſběhnył a jeho žyčje čželo ſ krjudami roſtorhało, hač by wjaſnył a njech tež bjes wole to wot pohanow žadane dopjelnił. ſako tón tež pſchi tuchle čžwilach njehnuty woſta, meſchachu, hdyž ſo hižom koſče poſaſowachu, hiſchče winowe ſiſało je ſelu a na nje lijaču. Doſelž wón tež tele bolocže ſazpiwaſche, ſo želežto ſ wohnjom do ſrjedža pſchinjeſe a bu, ſchtož bu jemu wot jeho čžela ſbhtkne woſtało, ſ wohnjom pjecžene, niž ſ jenyh dobom, ſo ſo njeby khěſje ſžyrował, ale pomalku, pſchi čžimž jeho dracžoj prjedy wotewſacž njeſmėdžachu, hač by ſo ſ temu pſchitaſanemu dał pohnučž. Wón paſ pſchi ſwojim pſchedewſacžu woſta a jaſo dohycžer woſrjedž tutych čžwilow ducha ſpuſchčži.

Tehdy bu pſchedſtejiczerjej woſadny w Mikomedijej, Anthimej, wuſnacža dla ſe Khrystuſej, hłowa wotčžata. Semu bu hiſchče wulka ličžba martrarjow pſchiſtajena, doſelž be w tych ſamych dnjach woheń w khěžorſkim hrodže w Mikomedijej wudyril. Doſelž ſo po wopacžnym tuſanju pomjeſeč roſpſchecſcheraſche, ſo je wón wot tych naſchich ſchecſchjienow ſažožent, buchu po khěžorowej pſchitaſajni tamniſchi pobožni ſ hromadami ſ džela ſ mjecžom wotprawjeni, ſ džela ſpaleni. S njewopiſomnej wjekekoſču, taſ ſo nam powjeda, ſo mužoj kaž žony do ſchčžepowža čžihnychu. Druhu čžrjódu dracžoj na čžolmach pſchuwjeſechu a ičh do morja hlubokoſče čžihnychu. Njeſtónčžna čžrjóda bu na wſchěch blaſach do jaſtwa čžihnyh, kiž bechu ſo něhdy ſa mordarjow a wurubjerjow rowow natwarile, ſo w nich ruma ſa tych dla njeſkutkow ſaſudženych wjažy njewoſta. ſako paſ hiſchče daſche khěžorſke wuſaſny ſežehowachu, w kotrychž bu pſchirucžene, ſo maja ſo či ſajecži, hdyž ſu woprowali, puſchčžicž, hdyž ſo paſ pſchecžiwja, ſ njeſtónčžnymi čžwilemi roſtorhačž, taſ mohł něchtó ſaſo hromadu martrarjow w kóždej krajinje ſlicžicž, woſebje na aſrikanſkej ſemi!

Schze-li Bóh.

„Da-li Bóh“ abo „ſechze-li Bóh“ je ſłowo, kotrež ſo w Sſerbach wſchėdnje ſtjſchi. Němžy ſu na njo khětro poſabylu. Njech paſ Sſerbjo tuto ſłowo ſebi tež ſwėru wobarnuja; pſchetož to ſamo je ſwėdčženje a ſnamjo woprowdžiteje bohabojoſče a ſteji, kaž wſchitzu čžitarjo Božeho ſłowa wjedža, hižom w bibliji. W liſče ſwj. ſakuba 4, 13 čžitamž: „Duž teho dla wy, kiž wy nětk rjeknjecže: Dženſ abo jutſje pónđžemy do teho abo teho meſta; kiž wy wſchac njewėſeče, ſchto jutſje budže. Sa to wy prajicž dyrbjeli: Se-li ſo tón Anjeſ chže a my žiwu ſmy, dha chžemy to a wono

čžinicž.“ A to tola kóždy wė, ſo bjes Božej wole ničžo doſonjecž njembžemy, a hdy bychmy tež wſchė ſwoje možy napinali.

Tkažowa Schindlerjowa w N., ſwėrna, bohabojaſna duſcha, by tute ſłowa „ſechze-li Bóh“ huſto prajila. Wola njeje paſ to njebeču jeno ſłowa, ale wona ſebi tež pſchi nich woprowdže na Boha myſleſche. Sejny muž beſche ſwobodomſtly, to reka njewėrjažy čžlowjeſ a ſebi na to wjele wjedžiče, tu a tam ſwoju žonu trochu wuſmješchejo; tola paſ ju dale wot jejneje bohabojoſče, wot čžitanja w bibliji a ſemſchſthodženja njewotdžeržowaſche. Wjele bóle ſebi to wažeſche, ſo be tajku duſchnu, pobožnu mandželſku doſtał. Wona wſchac mejeſche huſto pod naſtym waſchnjom ſwojeho muža khětro čžepicž. Naſ ſobotu wjecžor poſdže hiſchče tkaž ſa ſwojim tkaſkim ſtółom ſedžeſche a tkajeſche. Wón chžiče hiſchče kručž platu doſtačž, ſo by jón naſajtra temu donjeſł, ſa kotrehož beſche tkač, pſchetož ſa tajke puče a wobſtaranja beſche jemu njedžeſe popoldnjo kaž ſtworjene. Seho mandželſka tež hiſchče pſchi nim ſedžeſche a džecžaje wſchėdnjaže draſčženja plataſche. Hdyž paſ 11 hodž. bijeſche, žona ſwoju jehlu do boka połoži, ſo by lehnyčž ſchła: „Mužo!“ wona rjekny, ja bych prajila, ſo by ty tež nětko ſwjatoł čžinił.

„„Ně,““ muž wotmolwi, „„tutón kručž platu dyrbi hiſchče dženkſa hotowy byčž.““

„Nó haj, ſechze-li Bóh“, mandželſka po ſwojim ſwucženym waſchnju rjekny.

„„Ně, doſelž ja chžu,““ tkač ſ wótrym hłobom ſnapſchecžiwu. W tym ſamym wotomitnjenju jemu nožizy wupadžeču. Wón ſo ſa nimi ſkhili a pſchi tym ſ lėwej nohu něhđe na ſtole wiſajjo woſta a — kna! be noha wutwinjena. S bolocžu tkač ſaſchſitny a potom do womorž padny. Połne 10 njedžel je na to we kóžu ležecž dyrbjal a haſle po ſchtwórcž lėta móžeſche ſwój kručž platu doſonjecž a wotedacž. „„Žona,““ tkač nětko prajeſche, „„ty mejeſche tehdy tola prawje, hdyž rjekny: ſechze-li Bóh.““

Dwė praſcheni.

Prawy, ſwėrny ſlužobnik Boži na ſwojim ſmjertnym kóžu taſ prawje čžujeſche, ſchto ma wėčžnoſčž na ſebi. Semu beſche mjenje wo ſwoju ſamžnu ſbžnoſčž čžinicž, wo kotruž wſchac beſche ſo ſwėru ſtaral; jeho ſrudoba beſche wjele bóle ta, ſo ſo jeho ſyn hiſchče ſ Bohu wobrocžil njebe. Duž ſawoła nan ſwojeho ſyna ſ ſebi a džeſche: „ſa mam, prjedy hačž wumru, hiſchče jenicžke žadanje, kotrež móžeſch mi lohko dopjelnicž. Se to moja poſlednja wola. Chžeſch mi ſlubicž, ſo ju dopjelniſch?“

Šsyn we ſwojej wutrobje wſchėn hnuty wotmolwi: „„Haj, nano, ja chžu to čžinicž. Twója poſlednja wola dyrbi mi ſwjata byčž a je ſa mnje kruta pſchitaſnja. Praj jeno, ſchto chžeſch?““

Na to nan rjekny: „Haj, ja ſebi žadam, ſo by ty, ſym-li ſemrjek, ſ najmjeiſcha na ſchtwórcž hodžiny ſam do tuteje ſtwicžki ſchol a ſebi tam woſebje tej dwė praſcheni roſpominał: ſchto je wėčžnoſčž? a hđže budu ja we wėčžnoſčži? Ale ty dyrbiſch tam ſam byčž a njeſmješch ſebi: hewał na ničžo druge myſlicž, hačž ſebi jenicžy tej dwė praſcheni pſchedpołožicž a pſchi tym Boha wo ſwėtko a prawe poſnacže proſhečž. A to dyrbiſch čžinicž, niž jeno junu, ale wſchėdnje w přenich tydženjach po mojej ſmjercži. Chžeſch to čžinicž?“

„„ſa to chžu,““ ſyn je ſylſami wotmolwi; pſchetož wón mejeſche ſwojeho nana jara lubo.

Nan wumrje. A hiſchče tón ſamž džen wjecžor ſyn do ſpomnjeneje ſtwy ſ tym pſchedewſacžom ſańdže, ſo by tam ſchtwórcž hodžiny dołho ſebi na ničžo druge njemyſlił, hačž jeno na te ſłowa: „ſchto je wėčžnoſčž?“ a „hđže budu ja we wėčžnoſčži?“ Tutón ſchtwórcž hodžiny ſdaſche ſo jemu dleſſchi byčž dylžli žyła

hodžina; ale so by po nanowej woli czynił, rozpominajšce ſebi kóždy dzeń ſašo nanowe žadanje. Bóršy pať bu jemu to wobćežne a budžišce nanowu wolu najradšcho na boť czišnył a ſwój ſlub ſkamał. Wěšta hroša pať jeho pohnu, ſłowo dđeržecž.

Sdnyž běchu ſo tať nětotre njedžele pominyłe, nječžinješce pať wón po woli ſwojeho nana wjazy nušowanſy, ale ſam wot ſo wabjenty; pšchetož jemu ležešce kóždy dzeń bóle to praščenje na ſtaroscži: hdže budu we wěčnošcži, hač w njebjeſach abo w heli? A ſčto bě wužitł teho? Tón, ſo bu wón, prjedy hač běchu ſo nětotre měšazy po nanowej ſmjercži minyłe, pšches Božu hnadu prawy a wěrnſy ſchecžijan; pšchetož wón pšchi tutymaj praščenje-
maj pšna, ſo budže, jeli je dale tať žiwſy taž dotal, do hele dhr-
bjecž; a to jeho ł Sešuſowymaj nohomaj cžerješce, hdžež hnadu a
hrěchow woadče a wěštu nadžiju wěčneje ſbóžnošcže namaka.

Wumóženje ſ duchowneje nušy.

Zhdženja podachmy powjedžančžo wo Božej pomocy w cžělnej nušy; dženša ſdžělujemy ſwojim lubym cžitarjam ſwójbnſy wobraš, kiž poſajuje, tať Bóh cžłowjekej tež ſ duchowneje nušy wupom-
hač wě.

Běščaj dwaj bratraj, kiž měješčaj ſo wutrobnje lubo. Tón ſtaršchi bě 18, tón mlódschi 16 lět ſtary. Dwě njedželi běščaj, ſo jimaſ jeju bohobojašna wěrjaza macž ſemrje, kiž běšce jeju ſwěru wučžika. Šinať bě pola nana; temu wěra pobrachowašce.

Duž ſo ſta, ſo tón mlódschi, na kotrehož bě nan woſebje nadžiju ſtajił, tež ſchori. Nan cžyšce jeho trošctowacž a rěčješce ł njemu wo jeho rjanym pšchichodže na ſemi. „Saſtań, nana, ſaſtań! Ščto ja nětko wo to rodžu? Powjedaj mi radšcho wo Sešuſu!“ Pšchi tym běšce ł jeho woczow widžecž, tať cžyšce rěčane mēcž. Ale nan jemu njewjedžišce ničžo wo Sešuſu prajicž. Wščitko, ſčtož wjedžišce, bě to: „Ty jeho drje lěpje ſnajješč hač ja, džecž.“

„Ach, hdy by tu macž byla“, ſhorſy ſažakošcži, cžył rad wo luboščži ſwojeho Šbóžnika ſkšchecž.“

Nan, teho drugeho bratra ſawoławšchi, jeju ſameju woſtaji. Saťo wón po ſtyšnej ſhwili ſašo do iſtſwy ſtupi, běščaj taj bratraj wokolo ſchije wobpšchijataj a wupławanaſy. Tón ſhorſy nanowu ruku ſapšchija a ju majkašce a košcešce.

Na to pšchindže ſnješ duchownſy a wobaj bratraj doſtaščaj hromadže Bože wotkaſanje, jaťo cžyškoi prajicž: „We nim a w jeho luboščži ſjenoczenaj woſtanjemoj.“ Nan pať duchownemu ł hłowu wiješce, ſo njecha ł tymaj ſynomaj ſobu džel bracž. W nožy ſhoroščž hladajo pšchibjerašce. Nan cžyšce ł mozu ſynowe ži-
wjenje ſdđeržane mēcž a tola ſo wono pšchezo bóle ſhubjowašce. Šhorſy, taž ſo ſdašce, ſo ſa nana hišcže modlešce. Duž ſo jeho woblicžo roſjašni a ſbóžna cžehnišce jeho dušcha wotſal. W tym ſamym wołomiku nan wot Božeje rucžki ſajaty ł ſemi padže.

Wjazy dnjow wón bješ wědomnja ležešce, a jaťo ſašo ł ſebi pšchindže njemóžešce ſo na nošy ſbėhnyčž ani ſhodžicž. Tež jašył njemóžešce rěčecž. Wbohi nětk jeničži ſyn bě pšchi kožu klecžo ſe ſpróžnoščžu a ł rudženjom wuſnył. Saťo pať jemu nan jeho brune wlošy hladžešce, wón wotucži. „Nano, nano!“ wón ſawoła, „Bohu budž džať, ſo ſy tola ſašo ł ſebi pšchichoł!“ Saťo pať nětko nanowe hubjenſtſwo pytnſy, ſo drje ſrudži, tola pať praješce: „Wjele lěpje tať, hač budžich tež tebe ſhubił.“

Tať dha tón nan němy a niž wjazy cžily ležešce, tola pať ł połnym wědomnjom a móžešce ſo na wšcho dopomnicž. Šrěni

ras ſo nětk ł hrofu na ſwoju hrěšchnu hłubinu dohlada, ale Bohu džaťowano tež ſchžžowaneho pšna, kiž ſa hrěšchnikow wumrje. A jeho wutroba bu ł luboščžu ł njemu napjelnjena a měješce horze žadanje po nim. Tón ſnješ běšce ſwoju ruku cžěžto na njeho položił a jemu ſhwile doščž dať, do ſo hičž.

„Mój jašył bě proſty“ — tať wón ſam pišce — „ale we ſwojej wutrobje wolach ſo wodnjo a w nožy ł Bohu a ſpo-
wjedach a wuſnawach jemu połny roſkacža wšchitke ſwoje ſabłudže-
nja. Wo mandželſtu a ſyna wjazy nježarowach, ſpominanje na njeju mje ł měrom a ł połojom napjelni; žarowach a žaloščach jeno na ſwoje hrěchi. Wjele njewěry je pšches mój jašył ſčto, na kotrymž mje tón ſnješ nětko kſoſta. Wjele teje ſameje ſym do wutrobſy druhich ſył a ſym jim ſchłodžil na jich dušchi. Moja wina je cžěžka, ſnježe, ſmil ſo nade mnu! Tať ſo we ſwojej ſtyšnoščži modlach a ł tutej modlitwu hišcže hotowy njeſym.“

Šsyn pšchikhadžešce huſto ł nanowemu kožej, hladžešce jemu wlošy a jeho ližy majkašce. Nano a wječor ſo wón tež ł hłowam jeho koža modlešce a ſwój wótcže-naſch wóťje ſpěwašce. Wbohi hólž cžuješce, ſo je nan w duchownej nušy.

Junu wječor ſnješ ſarať do iſtſwy ſaſtupi, ſtary muž ſe ſchė-
džiwej hłowu. „Sa jeho derje ſnajach“ — wón ſašo ſam pišce — „a cžecžach jeho kſhodženje a ſadđerženje. Saťo wón pšchi mojim kožu ſteješce, pohladach na njeho a widžich, tať cžecžedostojne a tola tať ponižne jeho woblicžo běšce. Wupšchecžrečch jemu wobė ruzſy napšchecžiwu, kiž běščaj žyly dzeń ł cžichemu modlenju ſtyšnjenej byłej.“

„Pomhaj Bóh!“ wón praji „tón je ſwojim měrom ł wam pšchindž.“ Potom ſo pódla mojego koža poſklatnywšchi ſo mje wopraſcha: „Njeje wěrnſo, wy ſo rad ſkemu a ſlužbje hrěcha wotrjeknjecže?“ Sa ł hłowu kiwnyč. A njewěricže wy tež do Wótza, Šsyna a ſwjateho Dušcha? Saťo ſašo kiwnyč, duž wón poſkocžiwšchi rjekny: „Wy ſbožownſy mužo, dha macže dže woadče hrěchow!“

To wón ł połnym pšchewědčenjom rěčješce. A w tym wołomiku padžechu mi ſchupišny ł woczow, cžęža taž zentnať ſo mi ł wutrobſy wali a ſwjať mojego jašyła ſo ſašo pušcžci. „Šhwaleny budž Bóh ſa naſcheho ſnješa Seſom Šhrſta!“ běchu moje přenje ſłowa. Potom mi ſarať 103. pſalm wučžita. Šaj, wopradowže, taž ſo wócžez ſmili nad džecžimi, tať je ſo tón ſnješ nade mnu ſmilił. Zhdžen poſdžišcho móžach ł Boha kožo wopuſcžicž a bėch něhdže, ſajkiž dženša ſym. Bóršy ſo ł wóšnym ſtołom dach wokolo woſnyč. Wot teho cžaša ſym ſo próžowal, ſe ſwojim jašyłom Bohu ſlužicž a ſymjo wěry wuſnywacž do wutrobow, do mlodnyč a ſtaryč.“

Dži a cžił tež teje runoščje, lubſy cžitarjo! Š kotrymž ſtawom ſy jaťo hrěšnik hrěščil a ſě cžinił, temu ſamemu ſtawej daj, jaťo wobrocženy wot ſwjateho Dušcha, ſa Boha ſwjecženemu byčž, taž Pawoł pišce: „Njepodajcže hrěchej ſwoje ſtawy, ſo bychu brónje byłe njeprawdofcže; ale podajcže ſo ſamnyč a ſwoje ſtawy Bohu, ſo bychu byłe brónje prawdoſcže!“ Rom. 6, 13.

„Pomhaj Bóh“ njeje jenož pola ſnješow duchownyč, ale tež we wšchěch pšce-
dawařnjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyſchinje doſtač. Na ſčtwórcž lěta płacži wón 40 pj., jenotliwe cžipła ſo ſa 4 pj. pšchedawaju.